

A nosztalgia labirintusa Magyarkanizsán

A labirintusok és alagutak városává kiáltható ki lassan Magyarkanizsa, ahol mindig történik valami. Hol ezért, hol azért érezhetjük, hogy a csönd városába bekúszik a pezsgés és vannak olyan emberek, akár helyiek, akár távolabbról érkezők, akik tesznek arról, hogy ne negatív értelmet nyerjen ez a jelző. Sokkal inkább utal a megnyugvásra, ugyanis Magyarkanizsának több olyan szeglete is van, ahol az ember lelki békére lelhet, megnyugtathatja a benne tomboló démonokat. Ilyen többek között az utóbbi időben elnéptelenedett Népkert területe is. Az egykori, pompás szórakozást nyújtó Pagoda, a Vigadó is itt található. Mára már csak a feljegyzésekből, régi fényképekről köszön vissza a letűnt kor szépsége, de a park még mindig nyugalmat sugároz, a hatalmas fák, a rendezett zöld övezet együtt lélegzik azzal, aki ott elsétál. Az épületek azonban már nem tetszetősek a szemnek, esetleg a léleknek, de jó megpihenni a húst adó fák árnyékában, elmélázni azon, milyen élet lehetett itt egykor. Ezt a nyugalmat a Streamlet Művészeti Egyesület tagjai is megtapasztalták és épp itt készítették el ők tízen azt a rezidenciának nevezett megmozdulást (szó szerint is), ami valami különlegeset csempészett a hétfő estébe a magyarkanizsai Népkertben. Kilenc sárga installáció, melyből három nő bújt elő a Vigadó előtti tisztáson, a Pagodánál pedig két zenész. Ezzel szembesülhettek a látogatók. De hogy mi is volt ez, azt Kiss Anikó, az egyesület alapító tagja mesélte el.

– A régi időkre emlékezünk vissza, ugyebár itt egy francia-kert állt egykor. Mi, akik a kilencvenes években nőttünk fel, az itteni környezetből a bokrok és labirintusok emlékét őrizzuk a Népkertből. Klájó Adriánt, szabadúszó kortárs képzőművészt kértük fel, hogy vezesse ezt az alkotóhetet, amikor egy összeválogatott csoport helytörténeti jelentőségű téma mentén a Vigadó és a Népkert tematikáján dolgoztak. Számunkra az volt a fontos, hogy beszéljünk a környezetünk egy olyan területről, ami valaha fényárban úszott és megértjük, meglássuk, hogy milyen volt. Vázsonyi Csilla tartott helytörténeti előadást nekünk, aki könyvet írt a Népkert és a Vigadó történetéről. A csoport tagjai képzőművészek, akik felépítették az installációt, továbbá táncosok, mozgásszínházzal foglalkozó fiatalok, zenészek, akik századfordulós muzsikablokkot állítottak össze, a végtermék pedig egy fotókiállítás lesz, amit a magyarkanizsai Sagmeister Laura festőműtermében mutatunk be az érdeklődők számára július elsején 19 órakor a Nosztalgia labirintusa munkacímmel – mondta Kiss Anikó.

A fiatal művészek elsődleges célja ezzel a rezidenciával az volt, hogy teret adjanak térben és időben a kortárs alkotóknak, hogy együtt dolgozhassanak, a másodlagos cél pedig az volt, hogy egy helyi jelentőségű téma érintse meg a környezetet és őket is.

A kültéri intervenciót csodálkozva, néhányan értetlenül, de szeretettel fogadták Magyarkanizsán, ami kortárs ruhába öltözve indította el az asszociációk sorát, és mi más is lehetne ettől nagyobb sikerélmény a művészek számára? Megidéztek a kor hangulatát, sejtetve a letűnt idők szépségét, továbbadva és őrizve az emlékeket éltették a Népkertet.